

ברוך הוא דין אומם לטובה. ולפעמים אומם החכאים נשלם זמנים מלשרות שם, כמו שנאמר בדברים ממה וחלאים רעים ונאננים, שעשו אמונה, שכששורים על האדים מספלקים מפנו לאחר שהשלמי זמנים, בין לצדיקים, בין לרשעים, והכל נעשה בדין, כמו שבספרנו.

וירא ישראל את בני יוסף ויאמר מי אלה. אמר רבי יצחק, פסוק זה קשה, שבחוב וירא ישראל, וכותב וענני ישראל בבדיו מזקן לא יוכל לראות. אם לא יוכל לראות, אז מה זה וירא ישראל? אלא שראה ברוח הקדש אותו בני יוסף, שהם ירבעם וחבירו, ושירבעם עשה שני עגלי זהב ואמר (מלכים א יב) אלה אלהיך ישראל. וכן מיליכם אלהיך ירבעם וחבריו. ירבעם עבד תרין עגלי זהב, ואמר (מלכים א יב) אלה אלהיך ישראל. ובגין לכך, מי שעמידה לומר אלה אלהיך לעבודה זרה, וכן וירא ישראל את בני יוסף.

mbaan שצדיקים רואים מעשה למרחוק, והקדוש ברוך הוא מעטר אותם בעטרתו. מה הקדוש ברוך הוא רואה רואה למרחוק, כמו שכתוב בראשית א וירא אליהם זאת כל אשר עשה והנה טוב מאד, שהקדוש ברוך הוא רואה כל המעשים עד שלא עושים אותם, וכן עוברים לפניו.

במו זה כל דורות העולם מסווג העולים ועד סוף העולם, כלם התייאבו ועמדו לפניו עד שלא יבואו לעולם. וזה שכתוב ישעה מא קרא הדרות מראש, עד שלא נברא העולם. משום שפל הנשמות שיורדות לעולם, עד שלא ירדו, כלם עומדים לבני הקדוש ברוך הוא בדמיות שועומדים בעולם הזה, ונקראים

קדושא בריך הוא דיןazon לzon לטוב. ולובגון, דיןינו מרענן אשפטלימו זמניהו, מלמורי תפמן. כמה דעת אמר, (דברים כח) וחלאים רעים ונאננים, דעתך מהימנתא. וכך שריין עלייה דבר (דף רמו ע"ב) נש, מסתכלקי מגיה לכת רaszlimo זמניהו, בין לצדיקיא, בין לחיבcia, וכלא את עבד בידנא כדקאמון:

וירא ישראל את בני יוסף ויאמר מי אלה, אמר רבי יצחק, hei קראי קשייא, דכתיב וירא ישראל, וכותב וענני ישראל בבדיו מזקן לא יוכל לראות, אי לא יוכל לראות, מהו וירא ישראל. אלא דחמא ברוח קדשא, איןון בני יוסף, דיןינו ירבעם וחביריו. ירבעם עבד תרין עגלי זהב, ואמר (מלכים א יב) אלה אלהיך ישראל. ובגין לכך, מי אלה, מאן הוא דין זמין למימר אלה אלהיך לטענון אחרון, ובגין לכך וירא ישראל את בני יוסף.

מכאן, צדיקיא חמא עובדא למרחוק, וקידושא בריך הוא מעטר לzon בעטרא דיליה, מה קדושא בריך הוא חמיה למרחוק, כמה דכתיב, (בראשית א) וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד, קדושא בריך הוא כל עובדיין, עד לא יעבד לzon, וכליהו אעבורי קפיה.

בגונא דין, כל דרין דעלמא, מסייפי עלמא, עד סייפי עלמא, כליהו אהעטדו וקויימי קפיה עד לא ייתון לעלמא. הדר היא דכתיב, (ישעה מא) קורא הדרות מראש, עד לאatabri עלמא. בגין הכל נשמתין דגחותין לעלמא, עד לא ייחתו, כליהו קיימי קפיה קדושא בריך הוא, בדוקנאה דקויימי בהאי

בשםות, שפטות (שם ט) לבלם בשם יקרא.

גם כן האדיקים, הקדוש ברוך הוא מראה להם כל דורות העולם עד שלא יבוא ויפצאו לעולם. מניין לנו? מאים (זה ארט) שהיה ראשון, שהקדוש ברוך הוא הראה לו כל אותם דורות עד שלא יבוא, ככתוב (בראשית ח) זה ספר תולדות [ארט], ששנינו, הראה לו כל אותם דורות העולם. וכך שעתידים לבא לעולם. וכן למשה, שפטות (דברים ל) ויראהו ה' את כל הארץ, שהקדוש ברוך הוא הראה לו כל דורות העולם וכל אותם מנהיגי העולם וכל שאר הנביאים עד שלא יבוא לעולם.

גם פאן, וירא ישראל את בני יוסף, ראה למרחוק והזעוזע, ואמר מי אלה? ופסוק זה משלים לשני צדדים, לצד זה ולצד זה. ולאחר מכן השיב יוסף ואמר, בנים הם אשר נמנן לי אללים בנה. ומניין לנו שהראה לו המקדש ברוך הוא ברות מקדש? שפטות והנה הראה אתי אללים גם את זרעך. גם - לרבות אותם שיצאו ממנו, כפי שאמרנו.

ויברך את יוסף ויאמר האלים אשר וגוי. בפסוק הנה יש להתבונן בו, ויברך את יוסף, שלא מצאנו כאן ברכה שברך את יוסף, אלא את בניו. אם לבניו, אז צരיך להיות כתוב ויברכם, אז מה זה ויברך את יוסף, ולא מצאנו כאן שיוסף התברך?

אמר רבי יוסף, דוקא את, כתוב את יוסף, הברכה של בניו הינה, וכאשר מתברכים בניו, הוא מתברך. שברכה של בניו של אדם ברכו היא.

עלמא, ואקרון בשמהן, דכתייב, (ישעה ט) לבלם בשם יקרא.

אוף ה' כי צדיקיא, קדשה בריך הוא אחמי לוז כל דרין דעתמא, עד לא ייתון וישפחוון בעלמא. מנא לנו מאים (וא אדם) דהוה קדמיה, קדשה בריך הוא אחמי ליה כל אינון דרין עד לא ייתון, בדכתייב, (בראשית ט) זה ספר תולדות (ארט). דתגינן, אחמי ליה, כל אינון דרין דזמיןון למיתו לעלמא. וכן כל אינון דרין דזמיןון למיתו לעלמא. נבייאי, עד לא ייתון לעלמא.

אוף ה' קבא, וירא ישראל את בני יוסף, חמא למרחוק, ואזעוזע, ואמר מי אלה. והאי קרא אשלים לתריין סטרין, להאי סטרא, ולהאי סטרא. ועל דא אמר יוסף ואמר, בנים אשר נמנן לי אללים בזה. ומנא לו קדשה בריך הוא אחמי ליה ברוחך דקידשא. דכתייב והנה הראה אתי אללים גם את זרעך. גם, לאסガאה אינון דנפקין מגיה:

קדקאמון:

ויברך את יוסף ויאמר האלים אשר וגוי, בהאי קרא אית לאסטפלא ביה, ויברך את יוסף, דלא אשכחן ה' בא ברכה דבריך ליה לויוסף אלא לבניוי. אי לבניוי, ויברכם מיבעי ליה, מהו ויברך את יוסף, ולא אשכחן ה' בא דאחיםיך יוסף.

אמר רבי יוסף, את דיקא, כתיב את יוסף, ברכתא לבני הוה, ובכד אתקברך אין, לבני, איהו מתברך. דברכתא לבני דבר נשב ברכתיה איהי.